

Recoltarea câșpilor la cooperativa agricolă de producție din comuna 30 Decembrie — regiunea București

SCUZELE VOR FOLOSI LA IRIGAȚII ?

Ploua măruntă și răcoasă care ține de câteva zile ducându-te cu gândul înapoi spre cea de a doua jumătate a lunii martie, îți determină și te permite, după cât se vede, tovarășilor de la Uniunea raională Pașcani a cooperativelor agricole de producție să nu se gândească la zilele fierbinți și uscate ale lunii iulie. Într-un asemenea climat de lucru am făcut și noi cunoștință, mergând la sediul anului, cu situația lucrărilor de irigație și toții, analizați în ansamblu, încă de-a parte de a constitui un motiv de autoîncurajare.

Lucrările de artă de pe rețea fiind rămase prea mult în urma celor de canalizare și terasare, se creează situația în care acțiunile de irigație s-ar putea să se încheie la mal. Faptul că abia o singură cooperativă agricolă, cea din comuna Al. I. Cuza, a făcut pasul cu planificarea, e un argument în acest sens.

Întrebarea care se pune cu acuitate și care solicită răspunsul cel mai urgent se referă, prin urmare, la lucrările de artă și finanțare.

Decalajul între necesarul de materiale și cantitățile repartizate, acceptat de C.S.P., este unul din cele mai serioase piedici. Iată numai câteva exemple: ciment necesar 3 000 tone — repar-

țat 1 000 tone; cherestea necesară 1 818 m c — repartizat 650 m c; bile — mamele necesare 1 421 m c — repartizat 279 m c și tot așa mai departe, nu mai cu jumătăți și cu slerturi de măsură. Adăugându-se la necesitatea și faptul că baza de aprovizionare de la Tg. Frumos, a cooperativelor agricole din raionele Pașcani și Hirleu are o adevărată dexteritate în întinzirea încheierii contractelor cu diferiți furnizori, că furnizorii ca Fabrica de ciment Picez, I. F. Fălcișeni etc. se „grăbesc încet” în îndeplinirea contractelor încheiate, e mai mult ca sigur că și ceea ce s-a planificat va ajunge la destinație cu trîntă și destul de tirziu, provocând greutăți care nu pot fi prevăzute înăuntru.

Uniunea raională a cooperativelor agricole a depus, ce-i drept, multe eforturi, a studiat posibilitățile locale, a mai rupt câte ceva de ici și a cîrpit din-olă și a asigurat intruciva cooperativelor care irigă, cu minimumul necesar de materiale. Lucrurile nu meig, totuși, ca pe apă la toate

ION GHIRIAC
correspondent
„Științei tineretului”
pentru regiunea Iași

(Continuare în pag. a III-a)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ANUL XXIII
SERIA II,
NR. 5606

4 PAGINI
25 BANI

MARȚI
30 MAI
1967

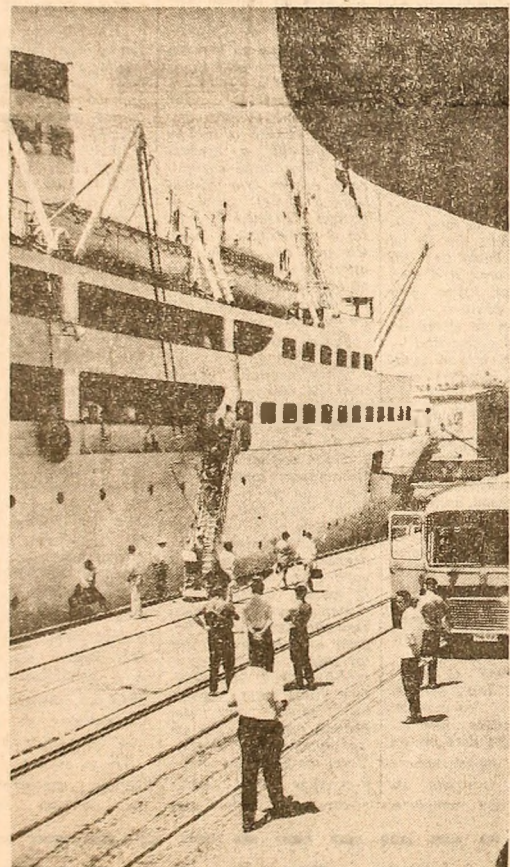
Știința tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

PIŊĂ CIND VOR EXPERIMENTA CABINETELE DE ORIENTARE PROFESIONALĂ ?

Anul trecut, Institutul de științe pedagogice a organizat un simpozion național privind problemele orientării școlare și profesionale. S-au luat în discuție rezultatele unor experimente, s-au făcut propuneri valoroase, și-au spus cuvîntul numeroși specialiști. Rezultatul? Cu excepția înființării în câteva licee a unor cabinete de îndrumare profesională, și acestea tot cu titlu experimental, și numirea în câteva unități școlare a unor psihologi, simpozionul — organizat cu concursul Ministerului Învățămîntului — nu s-a soldat cu îndrumări metodice și practice pentru școala și familie, de natură să înlăture caracterul empiric al orientării profesionale.

Am cunoscut activitatea unor asemenea cabinete — cel care funcționează pe lângă Liceul „Gheorghe Barițiu” din Cluj, Liceul „Ion Nețu” din București. Ele desfășoară o activitate interesantă — limitată, e drept,

CONSTANȚA. — Vasul „Transilvania” a sosit dintr-o nouă croazieră pe Marea Neagră

CULTIVAREA LEGUMELOR CU AJUTORUL ULTRASUNETELOR

La cooperativa agricolă de producție din Baciu-Cluj se experimentează de cîteva ani cultivarea legumelor cu ajutorul ultrasunetelor. Plantele răsărite din semințele tratate în prealabil cu ultrasunete se dezvoltă mai repede, se îmbogățesc în substanțe utile, dau recolte mai mari.

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI PIONIERILOR

În întîmpinarea Zilei pionierilor, la Baia Mare a luat ființă un cor venut al pionierilor din localitate, care numără 350 de membri. De asemenea, din rândurile celor mai bune gimnaste, au fost selecționate membrele unui ansamblu pionieresc de gimnastică artistică, alcătuit din 700 fete. Noile formații, împre-

ună cu cele ale unor unități de pionieri din raioanele Soneuca Mare și Oz, urmează a participa la programul „manifestărilor culturale-artistice consacrate sărbătorii Zilei pionierilor la Baia Mare. Totodată, la 4 iunie, în holul Teatrului de stat Baia Mare va fi deschisă o expoziție, unde vor fi prezentate peste 100

lucrări selecționate din mulțimea celor realizate de membrii corurilor de artă plastică, de „mimi indumentice” și cele tehnice din școlile regiunii. Expoziții și întreceri culturale-sportive pregătite și unitățile de pionieri din orașele Satu Mare, Sighetul Marmației, Carei, Vișeu.

Scrisori de la Florin

CENTRALA TERMICĂ MODERNĂ

La Roman, în micro-raionul 5 se află în construcție o centrală termică de o concepție originală. Ea este proiectată sub forma unui poligon cu coș concentrice. Cele 10 cazane sînt dispuse radial în jurul coșului de fum, realizîndu-se astfel o importanță economică de teren și scutirea substanțială a racordurilor canalelor de fum și altor instalații aferente. Soluția mai prezintă și alte avantaje: exploatarea centralei se face mai rațional, iar numărul de oameni care supraveghează instalațiile este mult mai mic. Perimetrul exterior este construit numai din sticlă, facilitînd astfel supravegherea liberă a cazanelor. Coșul de fum este ornamentat cu plăci din ceramică colorată.

(Agerpres)

Plouă ca acum. În ficușă z' în ora patru. Fix. Cu descărcări electrice, cu tunete, ploie cu hășci. cea dintîi ca un scaldat în bucurie, a doua cu asigurați reconfortante și cu procerbe pline de înțelepciune populară („Plouă-n mai, ai mălai”), a treia cu oarecare îngrijorare (Oare nu-i prea mult? Oare n-o fi stricînd pămîntului?), a patra cu disperare.

Atunci, poștașul, ud ciuculete, mi-a adus o scrisoare, care conținea câteva întrebări: „Ai remarcat că scanele din jurul „Mesei tăcerii” sînt profilate ca niște clepsidre? Mesajul nu este nici pe departe exclusiv geometric: este un îndemn la mișcare, la căutare. Dar ultimul element al „Coloanei”, terminat numai pe jumătate? Este o poruncă la continuă perfecționare, la a nu lăsa treaba neîmplinită!... În ceea ce privește meșteșugul forme, Brîncuși a prins din urmă natura (nu mai vorbesc de prețul plătit pentru această cutezanță!). Ba chiar i-a luat-o înainte. Ecorșul lui (de vîlc național), Vitellus-ul, Lacocon-ul și alte opere de tinerețe, certifică ferm că ar fi dobîndit destulă glorie și în arena naturalismului. Dar în secolul al XX-lea, secolul relațiilor și al energiei nucleare, al științei, al marilor sinteze spirituale care nasc abstracția, nu de așa ceva se simțea lipsa.

Dacă pe noi ne doare cînd vedem oameni care își supun spiritul la autocongelare în vederea unor înfloriri tot aminate pînă la cîrșta senilității, cit de necăjit va fi fost el atunci cînd sesiza — pericolos de realist — ceața grea, caustică în care trăiau semenii lui!”

Scrisoarea venea de la Florin. Nu-i dau aici decît pronumele deoarece îndărătnice să public, fără să-i fi cerut asentimentul, cîteva mărturisiri pe care mi le-a făcut. Probabil îi va dispăce dar poate nu mă va condamna. Era o ploaie agasantă, cu cer mahnit, și de „vreme păcătoasă” — cum am răbufnit o dată pe zlocăit vineție și frig, față de un prieten infirm care nu-a priceput muștrător spunîndu-mi: „Pentru mine, dragul meu, fiecare zi care mai mi-a rămas de trăit nu poate fi decît minună-

Ioan Grigorescu

„Și am jurat atunci să nu mai hulesc.

Florin e inginer chimist, sau așa ceva, poet și filozof alia tești dintr-o adolescență prelungită și lansat într-o regiune de munte din centrul țării. Reproduc ca într-o „autobiografie” cîteva pasagi din prima lui scrisoare datată în octombrie 1966: „Am luat ceața de coarne la Ploiești, unde m-am născut și am copilărit și la șapte ani am început să aduc pîine în casă, tocmai la vreme de amară în fațete, prin 1945-1946, fiind orfan de tată. Cîram într-un căruș pîinea coaptă de un brutar de pe Bărcănești, truda pentru care primeam plata în natură: o piine pe zi. M-am trimis singur la școala vieții

pe care n-am absolvit-o nici azi. Am terminat liceul cu medie maximă, facultatea (chimia), aproape la fel. În studenție m-am legat tracic de cercetare. Am realizat o sinteză în premieră pe țară, am fost premiat etc. Era doar un start bun. De cîteva ani lucrez la sinteza unui medicament nou, vrînd să realizez un antinevralgic mai eficient, lipsit de urmări nocive asupra altor organe citale. Are însă defectul că a ieșit cam scump. Voi mai vedea. Pe lângă alte probleme de chimie industrială, mă preocupă din ce în ce mai intens biochimia firului de păr (încărunțire, cadere), pe care o concep principial în paralel cu biochimia frunzelor. Cercetările au cam lăsat aceste probleme „mărunte” la latitudinea speculațiilor. Am și destule decepții. Mă înfură cîmplit cîcînd cum

unii, chiar dintre cei care ar putea crea ceva, adevărat însetați după cumul. Ideea lor este că cel mai adesea precizat cu patru roate... Înii lipsește materialul bibliografic. Anul trecut, cu un grup de cercetători, am finalizat o lucrare, pentru ca să aflăm, a posteriori, că am redescoperit America. Aș vrea să contribuie la corijarea unei lacune prezente în mai toate cursurile de chimie, anume, definirea neadevărată a elementului chimic, și distincția în triada „element — substanță simplă — substanță compusă”. Am analizat — logic și istoric — problema în speță, ajungînd pînă la homeomercii lui Anaxagoras. Zece minute plus cele două „tabele” mi-ar fi deajuns pentru a prezenta într-o formă cla-

(Continuare în pag. a II-a)

Ultima oră de laborator, cu studenții ieșeni, înaintea sesiunii

PARCHETE DIN LEMN DE RĂȘINOASE

La Combinatul de industrializare a lemnului din Suceava s-a experimentat cu succes producerea de parchete din lemn de rășinoase. Pentru realizarea noului sortiment se folosește cherestea de mici di-

mensiuni rezultată din operațiile binalelor. Primele cantități de asemenea parchete au fost montate în apartamentele unui bloc din cartierul Arini. Locatarii apreciază că pardoselile realizate sînt la fel

de frumoase și durabile ca și cele din fag. Combinatul a luat măsuri pentru producerea pe scară industrială a parchetului de rășinoase.

(Agerpres)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

OPRIȚI FAMILISTUL AMATOR

Om ales, subtil, de galantă maniere, Cristian Moroianu salariat al Întreprinderii de construcții și montaj nr. 2 — București te dezamăgește însă, dacă l-ai cunoscut în atribuțiile de mai sus, surprins într-o situație limită; atunci își dezvăluie adevăratul caracter, mai bine-zis își dă arama pe față!

MARIETA VIDRAȘU

(Continuare în pag. a III-a)

se prinde, bine, cine nu, cu atît mai bine! Victimele posibile sînt destule...

Și între cele care „nu se prind”, sînt mai cu seamă fete tinere de 17, 18, 20 de ani. M. M. elevă a unui liceu din Capitală — căzu orbită de noul artificiu în compania primejdioasă a lui Cristian Moroianu. De mai bine de un an întîlnirile lor secrete, plîmbărite cu mașina la Sinaia sau Predeal și de aici absențele nejustificate ale fetei de acasă, fac din viața mamei acesteia un adevărat chin. Sfirșită de gînduri negre, cu lacrimi în ochi, mama se adresează procuraturii pentru a fi ajutat. Și iată-l pe amoret în fața procurorului. De data asta fără masca cotidiană și mai cu seamă nupțială, obișnuită; cu un cinism specific celor ce o viață întregă au trecut insensibili la durile altora, Cristian Moroianu recunoaște că nu face un bine ademenind fete, pervertind credințele dar

M. M. e tînră și frumoasă, iar el, feroce în egoismul său; de ce s-ar da atunci înlături? Timpul este și așa înaintat! Cine-i spune că poate fi pedepsit pentru tapta lui? De asta nu se teme, este asigurat. — Dacă nu reușeșc să scap nici acum de ea (M. M.) am s-o iau de nevastă... încheie el neașteptînd replică.

Și astfel însurîndu-se la modul posibil, Moroianu Cristian trece în rîndul oamenilor onești, respectabili, cu familie și preocupări serioase. De cite ori o fi promis același gest matrimonial nu știm precis, dar cert este că acum nu o face pentru prima dată! De altfel mai bine că nu a împlinit promisiunile făcute.

ILEANA DINICA

(Continuare în pag. a III-a)

Invitație după miezul nopții

Roman foileton de HARALAMB ZINCA

Lucian îi făcu semn sanitarului să acopere cadavrul, apoi îl luă de braț pe locotenent și-l conduse în curtea pustie a morgii...

de țigară, încercând astfel să-și înfrângă emoția și crisparea. Nu izbucni. Din gât, vocea îi ieși sugrumată.

— În ziua plecării... Era în curtea... a venit la mine cu valiza în mână, bine dispus... Doamne! E de necrezut!

— Făcu o pauză și ne privi pe rând, ca și cum ar fi vrut să descopere dacă îi împărtășeam părerea.

— A pus valiza jos. A luat poezie... I-am întins mână. Săracu' de el!... N-a mai ajuns la ai lui!

— În jurul orei 16... Avea un personal la orele 20 și 30... Țin minte că l-am întrebat de ce pleacă atât de devreme și mi-a răspuns că vrea să meargă pe la câteva magazine și să cumpere niște daruri...

— Locotenentul își regăsi stăpânirea de sine, vocea îi devenise calmă și egală. Numai palnarea feței îi mai trăda șocul emoției.

— Ce fel de om a fost Nicula? — Ce straniu sună cuvintele acestea: a fost, observă locotenentul după ce strivi sub talpa pantofului mucus de țigară...

— În viața civilă ce profesie a avut? — Lucra pe șantierul Combinatului siderurgic, ca termotehnician...

— Cum se comporta în serviciul de pază a frontierei? — Excelent... Era mereu evident, de aceea i se acordase, drept recompensă, permisia. Opt zile. Hm, Nicula T. Florea, mort!

— Se uită îndurerat în ochii lui Lucian: când tăcea, își mușca buzele subțiri și vinete. Îi chinuiau și pe dinlăun nenumărate întrebări, dar nu îndrăznește să le formuleze.

— În afară de prietenul acela, Chirică Vasile, dacă am reținut bine numele, mai avea și alți prieteni?

— Nicula Florea era comandant de grupă. Se purta sever, dar, în același timp, era prietenos cu toți cei din subordine...

— Il găsim acum la subunitate sau e în serviciul de pază? — Se odihnește, abia la noapte intră de serviciu.

— Frunză îi oferi o nouă țigară. Locotenentul refuză. Stătea cu ochii în pământ. Lucian, în sfârșit, îi satisfăcu curiozitatea care-l mistuia.

— Tovarășe locotenent, Nicula Florea a fost ucis! Ofițerul își ridică brusc ochii și-l măsură pe Lucian ca pe un om care nu știe ce spune.

— A fost ucis? Copilul îl intru în țirziu. Da, e cumplit ce spuneti! Și pentru că Lucian dădu din cap: „Da, da, a fost omorât”, el continuă:

— Omorât? Cine să-l omoreze? Și de ce? — Să mergem, propuse Lucian pe neașteptate; aș vrea să stau de vorbă și cu militarul Chirică Vasile...

— Ne îndreptăm spre ieșire, într-o țâcere adâncă. Îi văzui pe Lucian uitându-se la ceas. Mă uitai și eu: acele arătătoare erau 15 și 20. Mă stăpînea senzația ciudată că de la plecarea noastră din București trecuse multă vreme, în care răstimp îmi fusese dat să trăiesc foarte multe întâmplări.

VII. UN INDICIU PREȚIOS

Soldatul Chirică Vasile intră sovăitor. Își roti prin birou ochii mici de un albastru spălat. Când se prezentă regulamentar, se potolă, roși, apoi zîmbi stingerit. Rămase în picioare, își scoase boneta. Frunza-i luase de transpirație. Era ars de soare, iar briza sărată a mării îi crăpase buzele, răindându-l. Ochii ostășului se opriră întrebători în ochii comandantului. Se vedea că prezenta a trei civili necunoscuți îl descumpănea.

— Lucian îl potolă și la loc, dar soldatul nu se așeză pînă ce locotenentul Pădureanu nu-i spusese:

— Șezi, mă Chirică, dumneavoastră vor să-ți pună câteva întrebări.

— Se așeză pe un scaun, în dreptul unui birou, și începu să-și joace nervos boneta în mână.

— Eu o să mă retrag, zise locotenentul Pădureanu, ca să vă caut datele pe care mi le-ați cerut.

— Bine, încuviință Lucian.

— De lângă ușă, locotenentul se mai uită o dată spre noi, arătându-și fața albă, răvășită de o nesfârșită turburare. Lucian îi ceruse, pe cînd ne aflam în mașină, câteva date cu privire la serviciul de pază a frontierei, îndeplinit de Nicula T. Florea.

— Mie mi se făcuse tare cald. Îmi dezbrăcai haina. Frunză îmi urmă exemplul.

— Dumneata, tovarășe Chirică, ești cel mai bun prieten (vruse să spună „ai fost”, dar se corectase la vremea lui) al lui Nicula T. Florea? Și se adresă Lucian cu o voce caldă ostășului, după ce, un timp, îl studiasse încercînd să-l întuiască firea.

— Da, răspuse militarul abia auzit, neștînd căruia dintre noi trebuie să acorde cuvenitul onor terarhic.

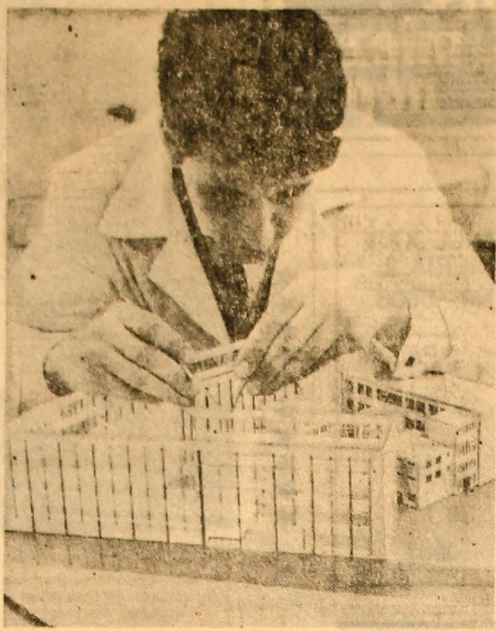
— De cînd vă cunoașteți? — Sistem amîndoi gălătenii... am cunoscut în același cartier, am mers la aceeași școală. Sistem și același leac, răspuse ostășul ceva mai bucurat: Ne-am bucurat cînd ne-am pomenit la aceeași armă. Așa că, vedeți dumneavoastră, ne cunoaștem cam de mult timp...

— Din nou își roti privirea pe chipurile noastre, căutînd să deslușească ce doream de la dînsul.

— Frunză vru să-și aprindă o țigară, dar Lucian îl oprî. Gestul mă întrebă. Mă uitai la el. Descoperii brusc un Lucian obosit, poate din pricina căldurii. O clipă mă gândii că un cadavru identic poate să se răscolească mai mult și mai adînc decît unul neidentificat. Își formula întrebările greoi sau nu era decît o părere?

— Te ai bine cu Nicula? — Chirică Vasile răspunde fixîndu-și boneta din mână:

(Urmare în numărul de mîine)

Proiectantul Rădulescu Octav de la Institutul de protecții pentru industria ușoară verificînd realizarea machetelor noilor unități industriale

CRONICA Cinematografică

MONTPARNASSE 19

De la generic filmul previne că nu intenționează să facă istorie. Premiza nu e de bun augur: de foarte multe ori indiferența față de exactitatea datelor, preținsă ambție spre adevăruri mai adînci decît faptele real-istorice...

Alegerea lui Gerard Philippe este o adevărată binecuvîntare pentru un personaj conceput așî de banal cum este cel al lui „Modi”. Poate că nimeni nu e mai potrivit decît Gerard Philippe să încerce drama artistului din a căru martirizare societatea își face lege. Gerard Philippe e parcă adolescența însăși vîrstă unică, definitivă a artistului autentic...

Filmul îi reușește atmosfera intratului în viața sa devine fapt biografic, și chiar viață interioară. Prin ea se apropie de adevărul Modigliani, și de toți artiștii atrași și devotați de cetatea sacră a artei — Parisul.

Filmul dispune de niște actori care depășesc flagrant datele prime ale personajelor. Lili Palmer — Beatrice, realizează, pornind de la convenție, o mare creație: inteligentă, cinismul, simulat cu grație, distincția, bravada surisului ironic, îndrăzneala spiritului și marea tristețe — devenită fapt fizionomic, inalienabil — cînta nasului sau culoarea ochilor — sînt sugerate de jocul lui Lili Palmer cu o forță expresivă, cu o știință a nuanțelor cu totul neobișnuite. Chiar și Jeanne — iubita mitologică — înscăcă normele melodramel: puțin urfă, adesea rîd-

ILINA GRIGOROVICI

(Urmare din pag. 1)

— ră, atrăstos și nepolemitant unel aspect, în-lușu anunțarea adecăată a definiției elementului chimic.

— Indrăzneac să-ți trimit o poezie.

— Cine sînt? — O pleasă-n vînt

— Ia, un semn de întrebare năpusti în lumea mare

— Ca să-adune într-o apă adevăruri de o schioapă și în stropii strîni anume.

— descopere o lume...

POST SCRIBI TUM.

— „Dacă, așa cum se întâmplă cu cei care primesc plăcut multe, o să citești această scrisoare pești cina și cîntă vreme, consider-o chiar și atunci ca fiind primită în ajun.

— Într-alf de (mare) actuale vor rămîna problema noastră de pe astăzi...”

Deci, cine ești Florin? Nu știu. Nu despre starea lui civilă vorbesc, ci despre omul dintre aceste rînduri. Mi-a scris câteva scrisori, m-a trimis vreo duzină de poeme, cam tot uita de articole și studii legate de marea lui pastune, chimia — în ricalitate cu alte pasiuni, tot atât de mari — logica și poezia, am fixat întîlniri care n-au avut loc,

colă, iritant de desăvîrșită, Anouk Aimee se revoltă împotriva „fisei” convenționale, se îndreaptă spre adevăr.

Dragostea dintre Modigliani și Jeanne — iubirea absolută a tuturor biografierilor exemplare — cedază și ea adevărului, nu are acea perfecțiune zdrobitoare obținută de obicei prin simplificare. E pe alocuri un fel de iubire de copii necăjiți cuminte și sărăcieoasă, îngrijorată, modestă, cu micul planuri de economii și ferici-re, cu multă mizerie și multă răbdare.

Astfel e salvat momentul regășirii dintre cei doi, pe care-l așteptăm cu teamă, deoarece convalescența eroului și decorul meritoriu se soldează de obicei cu spectaculoase fal-sități pasionale.

Alegerea lui Gerard Philippe este o adevărată binecuvîntare pentru un personaj conceput așî de banal cum este cel al lui „Modi”. Poate că nimeni nu e mai potrivit decît Gerard Philippe să încerce drama artistului din a căru martirizare societatea își face lege.

Gerard Philippe e parcă adolescența însăși vîrstă unică, definitivă a artistului autentic, cu puritatea și dezecchilibrul al, cu căldura și capriciul, cu ingratitudine, entuziasm febril sau obsesii dezastuoase. Gerard Philippe operează în personaj niște redimensionări, diste mutată de accente, care izbutesc să mascheze — în parte — banalitatea concepției. Neglijența lui „Modi”, lipsa de maniere, umorul, descurajarea tăcută, lipsită de gesturi mari, sînt mai expresive, poate chiar mai importante decît alcoolismul și tusea de tuberculoză. Sau Modi bucurîndu-se de ploaie, mîngîindu-se cu șiroalele scurse din stîrnei, împărțind coniacul cu primul venit și înfundînd paharul în buzunar, e adevărat, tulburător și face inutile, și primitive, multe alte momente de auto-explicare.

Si totuși, prezenta — salutară pentru personaj — a lui Gerard Philippe, aduce și unele prejudecîți: se rezervă lungi solouri, un fel de „arfi” care intrerup fluxul naratiei cinematografice; Gerard Philippe e un virtuos și demonstrațiile sale de artă actoricească sînt întodeauna impresionante.

Dar ele constituie niște pauze, niște deviații desprinse din corpul filmului, captivante în sine, dar pleonastice în ansamblul operei. Poate aceste prelungi deviații pentru virtuozitate sînt parțial răspunzătoare de lungimea filmului, și accentuează impresia de diluție pe care structura epică, cu mai multe momente culminante și mai multe false-finaluri o creează.

Am vizitat odată, mai de mult, o veche fabrică de zahăr — știu cum e o asemenea fabrică. Și totuși, de acolo ieșeau acele cristale albe și dulci. Viața nu e oare o fabrică de zahăr? Totul e să nu acorzi firmat mai multă importanță decît în să cuvine, iar dacă, unori, nu toate sînt plătute privește cubul acela alb, cristalin opera ta.

Aici, trebuie să recunosc, am fost derutat. Simplismul comparației căpăta grațiată prin rezultant. Altfel dată mi s-a părut și mai dezamant prin logica construită pe silogisme vîit simpliste.

— Tu nu consideri că ești densă, operă, formă dreptă de dovadă de ingeniozitate? Mulți prefără — ce bine o știu! — o revoltă lăcută, plus-minus, câteva înjurături de urs deranjat din Weekend-ul lui mintal, termatic, unei lîmpeziri cinstite, constructive, deși a drept, cam incomodă. Tu atacă „jurările” dar deșigur, nu ești foarte conșin că doar acolo nu ne prea amorim cu firea. Oamenii nu îndrăznesc. I. G.-ule, asta e drama noastră, stoftă există, doar din ea au fost croiți alde Valcu, Vula, Coandă, Brăncuși, Tucu-leacu, Parhon, dar sînt cîntorii care nu tale dect după țipare ochi. De ce nu am un premiu Nobel în țară? Doar pentru că se mai preferă pe lei, pe colu, ciupitul, lărtma, im-

— „E o oaiindă să trăiești într-un parc splendid cu bandafiri ala chior petole sînt toate din smîghel. Mulți oameni nu se pricep să-și facă timp și să gîndească. Ce păcat! Eu îi sînt dator lui Gaidar: el, cu cărțile lui m-a smuls din hățful Doz-urilor, împîlnindu-mă fîresc în pămîntul pe care nici nu-l observasem măcar sub picioare...”

— „Și totuși, cîndva (peste cît timp, și în ce ritm, sincer, nu știu), o să scriu. Și tu de ce am renunțat la fotbal? Flindă nu mai aveam timp să devin un virtuos și să rămîn un combatant (sublinierea lui Florin). Puteam câștiga una pierzînd pe cealaltă — mă trazesem tîrziu. Însă la slalomul gîndurilor și al tocului, încrețea nu se mai măsoră în secunde. Lampedusa, ajunge? M-ai menajat inutil: îmi place complexitatea; simplificarea vieții (în dereniul al treilea al ei) îmi pare o renunțare, o amputare. Cunosc punctul de cedare majoritar: specializarea e brîtară de aur. Pentru mine însă, complexitatea nu este un scop în sine, ci o cale. Uneori mi sperii eu însumi cît pot lucra. Totul era însă o explicație tactică foarte simplă: știu să mă odihnesc complex. Iată și expresia: orea să devin un propagator al materialismului dialectic (ce succesa mărețe și reale am obținut noi în acest domeniu teoretic!), cu: a) — o pregătire științifică serioasă; b) — o abordare nu seacă, ci prin inimă; c) — cu o forță a expresiei mîgălos cultivată. (În acest spirit, poeziile mele nu le trimit în lume spre a-mi aduce piine, ci spre a-mi fi jalooane în lupta pentru punctul „c” — expresia, stăpînire limbii). În mîntea mea la atribușem rolul paharului de suc pe care îl sorb maratonistii din zece în zece kilometri. Ait! În cel mult șase ani voi dobindi dreptul la o acest suc. Imi voi lua doctoratul în chimie. Voi încheia, cel puțin cu bine, facultatea de filozofie. Ce vezi hazardat în acest plan? Spui „pîine amară”. De aproape treizeci de ani, viața nu m-a oprită nici o felie din alfel de pîine. Poate fî? Nu cred. În primul rînd ne-o amărîm noi înșina prin neliniște și căutare — altfel am muri de cîteva ori pe zi. În al doilea rînd — călîșii care, evitînd auto-înveninarea, practică sim-

— „Vînd-nevînd, examinînd de aproape complexul de la Tîrgu Jiu, l-am întîlnit pe Hamlet acolo! Să nu te miri: dacă acel profesor polonez (Kott) ar fi conceput cartea sa în parcul de po Jiu, Hamlet ar fi venit mult mai aproape de el și de noi toți. Căci sensul profund (totdeauna marii artiști ascund cite un sens adînc în spatele oricărui chip contemporan lor) — ezi exemplu Domnișoara Fogany — ochii aceia sînt un strigăt disperat al o-mului însetat de cunoaștere, ochii acela „pogă-nici” mi-ou oferit cheia otizunții mele, în care am cuprins întregul complex. M-am tot gîndit ce simbol și-ar alege omul zilelor noastre — am spus

— „Tu nu consideri că ești densă, operă, formă dreptă de dovadă de ingeniozitate? Mulți prefără — ce bine o știu! — o revoltă lăcută, plus-minus, câteva înjurături de urs deranjat din Weekend-ul lui mintal, termatic, unei lîmpeziri cinstite, constructive, deși a drept, cam incomodă. Tu atacă „jurările” dar deșigur, nu ești foarte conșin că doar acolo nu ne prea amorim cu firea. Oamenii nu îndrăznesc. I. G.-ule, asta e drama noastră, stoftă există, doar din ea au fost croiți alde Valcu, Vula, Coandă, Brăncuși, Tucu-leacu, Parhon, dar sînt cîntorii care nu tale dect după țipare ochi. De ce nu am un premiu Nobel în țară? Doar pentru că se mai preferă pe lei, pe colu, ciupitul, lărtma, im-

— „E o oaiindă să trăiești într-un parc splendid cu bandafiri ala chior petole sînt toate din smîghel. Mulți oameni nu se pricep să-și facă timp și să gîndească. Ce păcat! Eu îi sînt dator lui Gaidar: el, cu cărțile lui m-a smuls din hățful Doz-urilor, împîlnindu-mă fîresc în pămîntul pe care nici nu-l observasem măcar sub picioare...”

— „Și totuși, cîndva (peste cît timp, și în ce ritm, sincer, nu știu), o să scriu. Și tu de ce am renunțat la fotbal? Flindă nu mai aveam timp să devin un virtuos și să rămîn un combatant (sublinierea lui Florin). Puteam câștiga una pierzînd pe cealaltă — mă trazesem tîrziu. Însă la slalomul gîndurilor și al tocului, încrețea nu se mai măsoră în secunde. Lampedusa, ajunge? M-ai menajat inutil: îmi place complexitatea; simplificarea vieții (în dereniul al treilea al ei) îmi pare o renunțare, o amputare. Cunosc punctul de cedare majoritar: specializarea e brîtară de aur. Pentru mine însă, complexitatea nu este un scop în sine, ci o cale. Uneori mi sperii eu însumi cît pot lucra. Totul era însă o explicație tactică foarte simplă: știu să mă odihnesc complex. Iată și expresia: orea să devin un propagator al materialismului dialectic (ce succesa mărețe și reale am obținut noi în acest domeniu teoretic!), cu: a) — o pregătire științifică serioasă; b) — o abordare nu seacă, ci prin inimă; c) — cu o forță a expresiei mîgălos cultivată. (În acest spirit, poeziile mele nu le trimit în lume spre a-mi aduce piine, ci spre a-mi fi jalooane în lupta pentru punctul „c” — expresia, stăpînire limbii). În mîntea mea la atribușem rolul paharului de suc pe care îl sorb maratonistii din zece în zece kilometri. Ait! În cel mult șase ani voi dobindi dreptul la o acest suc. Imi voi lua doctoratul în chimie. Voi încheia, cel puțin cu bine, facultatea de filozofie. Ce vezi hazardat în acest plan? Spui „pîine amară”. De aproape treizeci de ani, viața nu m-a oprită nici o felie din alfel de pîine. Poate fî? Nu cred. În primul rînd ne-o amărîm noi înșina prin neliniște și căutare — altfel am muri de cîteva ori pe zi. În al doilea rînd — călîșii care, evitînd auto-înveninarea, practică sim-

— „Vînd-nevînd, examinînd de aproape complexul de la Tîrgu Jiu, l-am întîlnit pe Hamlet acolo! Să nu te miri: dacă acel profesor polonez (Kott) ar fi conceput cartea sa în parcul de po Jiu, Hamlet ar fi venit mult mai aproape de el și de noi toți. Căci sensul profund (totdeauna marii artiști ascund cite un sens adînc în spatele oricărui chip contemporan lor) — ezi exemplu Domnișoara Fogany — ochii aceia sînt un strigăt disperat al o-mului însetat de cunoaștere, ochii acela „pogă-nici” mi-ou oferit cheia otizunții mele, în care am cuprins întregul complex. M-am tot gîndit ce simbol și-ar alege omul zilelor noastre — am spus

— „Tu nu consideri că ești densă, operă, formă dreptă de dovadă de ingeniozitate? Mulți prefără — ce bine o știu! — o revoltă lăcută, plus-minus, câteva înjurături de urs deranjat din Weekend-ul lui mintal, termatic, unei lîmpeziri cinstite, constructive, deși a drept, cam incomodă. Tu atacă „jurările” dar deșigur, nu ești foarte conșin că doar acolo nu ne prea amorim cu firea. Oamenii nu îndrăznesc. I. G.-ule, asta e drama noastră, stoftă există, doar din ea au fost croiți alde Valcu, Vula, Coandă, Brăncuși, Tucu-leacu, Parhon, dar sînt cîntorii care nu tale dect după țipare ochi. De ce nu am un premiu Nobel în țară? Doar pentru că se mai preferă pe lei, pe colu, ciupitul, lărtma, im-

— „E o oaiindă să trăiești într-un parc splendid cu bandafiri ala chior petole sînt toate din smîghel. Mulți oameni nu se pricep să-și facă timp și să gîndească. Ce păcat! Eu îi sînt dator lui Gaidar: el, cu cărțile lui m-a smuls din hățful Doz-urilor, împîlnindu-mă fîresc în pămîntul pe care nici nu-l observasem măcar sub picioare...”

— „Și totuși, cîndva (peste cît timp, și în ce ritm, sincer, nu știu), o să scriu. Și tu de ce am renunțat la fotbal? Flindă nu mai aveam timp să devin un virtuos și să rămîn un combatant (sublinierea lui Florin). Puteam câștiga una pierzînd pe cealaltă — mă trazesem tîrziu. Însă la slalomul gîndurilor și al tocului, încrețea nu se mai măsoră în secunde. Lampedusa, ajunge? M-ai menajat inutil: îmi place complexitatea; simplificarea vieții (în dereniul al treilea al ei) îmi pare o renunțare, o amputare. Cunosc punctul de cedare majoritar: specializarea e brîtară de aur. Pentru mine însă, complexitatea nu este un scop în sine, ci o cale. Uneori mi sperii eu însumi cît pot lucra. Totul era însă o explicație tactică foarte simplă: știu să mă odihnesc complex. Iată și expresia: orea să devin un propagator al materialismului dialectic (ce succesa mărețe și reale am obținut noi în acest domeniu teoretic!), cu: a) — o pregătire științifică serioasă; b) — o abordare nu seacă, ci prin inimă; c) — cu o forță a expresiei mîgălos cultivată. (În acest spirit, poeziile mele nu le trimit în lume spre a-mi aduce piine, ci spre a-mi fi jalooane în lupta pentru punctul „c” — expresia, stăpînire limbii). În mîntea mea la atribușem rolul paharului de suc pe care îl sorb maratonistii din zece în zece kilometri. Ait! În cel mult șase ani voi dobindi dreptul la o acest suc. Imi voi lua doctoratul în chimie. Voi încheia, cel puțin cu bine, facultatea de filozofie. Ce vezi hazardat în acest plan? Spui „pîine amară”. De aproape treizeci de ani, viața nu m-a oprită nici o felie din alfel de pîine. Poate fî? Nu cred. În primul rînd ne-o amărîm noi înșina prin neliniște și căutare — altfel am muri de cîteva ori pe zi. În al doilea rînd — călîșii care, evitînd auto-înveninarea, practică sim-

— „Vînd-nevînd, examinînd de aproape complexul de la Tîrgu Jiu, l-am întîlnit pe Hamlet acolo! Să nu te miri: dacă acel profesor polonez (Kott) ar fi conceput cartea sa în parcul de po Jiu, Hamlet ar fi venit mult mai aproape de el și de noi toți. Căci sensul profund (totdeauna marii artiști ascund cite un sens adînc în spatele oricărui chip contemporan lor) — ezi exemplu Domnișoara Fogany — ochii aceia sînt un strigăt disperat al o-mului însetat de cunoaștere, ochii acela „pogă-nici” mi-ou oferit cheia otizunții mele, în care am cuprins întregul complex. M-am tot gîndit ce simbol și-ar alege omul zilelor noastre — am spus

— „Tu nu consideri că ești densă, operă, formă dreptă de dovadă de ingeniozitate? Mulți prefără — ce bine o știu! — o revoltă lăcută, plus-minus, câteva înjurături de urs deranjat din Weekend-ul lui mintal, termatic, unei lîmpeziri cinstite, constructive, deși a drept, cam incomodă. Tu atacă „jurările” dar deșigur, nu ești foarte conșin că doar acolo nu ne prea amorim cu firea. Oamenii nu îndrăznesc. I. G.-ule, asta e drama noastră, stoftă există, doar din ea au fost croiți alde Valcu, Vula, Coandă, Brăncuși, Tucu-leacu, Parhon, dar sînt cîntorii care nu tale dect după țipare ochi. De ce nu am un premiu Nobel în țară? Doar pentru că se mai preferă pe lei, pe colu, ciupitul, lărtma, im-

— „E o oaiindă să trăiești într-un parc splendid cu bandafiri ala chior petole sînt toate din smîghel. Mulți oameni nu se pricep să-și facă timp și să gîndească. Ce păcat! Eu îi sînt dator lui Gaidar: el, cu cărțile lui m-a smuls din hățful Doz-urilor, împîlnindu-mă fîresc în pămîntul pe care nici nu-l observasem măcar sub picioare...”

— „Și totuși, cîndva (peste cît timp, și în ce ritm, sincer, nu știu), o să scriu. Și tu de ce am renunțat la fotbal? Flindă nu mai aveam timp să devin un virtuos și să rămîn un combatant (sublinierea lui Florin). Puteam câștiga una pierzînd pe cealaltă — mă trazesem tîrziu. Însă la slalomul gîndurilor și al tocului, încrețea nu se mai măsoră în secunde. Lampedusa, ajunge? M-ai menajat inutil: îmi place complexitatea; simplificarea vieții (în dereniul al treilea al ei) îmi pare o renunțare, o amputare. Cunosc punctul de cedare majoritar: specializarea e brîtară de aur. Pentru mine însă, complexitatea nu este un scop în sine, ci o cale. Uneori mi sperii eu însumi cît pot lucra. Totul era însă o explicație tactică foarte simplă: știu să mă odihnesc complex. Iată și expresia: orea să devin un propagator al materialismului dialectic (ce succesa mărețe și reale am obținut noi în acest domeniu teoretic!), cu: a) — o pregătire științifică serioasă; b) — o abordare nu seacă, ci prin inimă; c) — cu o forță a expresiei mîgălos cultivată. (În acest spirit, poeziile mele nu le trimit în lume spre a-mi aduce piine, ci spre a-mi fi jalooane în lupta pentru punctul „c” — expresia, stăpînire limbii). În mîntea mea la atribușem rolul paharului de suc pe care îl sorb maratonistii din zece în zece kilometri. Ait! În cel mult șase ani voi dobindi dreptul la o acest suc. Imi voi lua doctoratul în chimie. Voi încheia, cel puțin cu bine, facultatea de filozofie. Ce vezi hazardat în acest plan? Spui „pîine amară”. De aproape treizeci de ani, viața nu m-a oprită nici o felie din alfel de pîine. Poate fî? Nu cred. În primul rînd ne-o amărîm noi înșina prin neliniște și căutare — altfel am muri de cîteva ori pe zi. În al doilea rînd — călîșii care, evitînd auto-înveninarea, practică sim-

EXCURSIA

Nu numai organizatorii excursiilor (înțelegem prin aceasta șefii comisiilor de sport și turism, responsabilii cercurilor de turism etc) trebuie să cunoască un nume alfabet, ce ține de știința organizării excursiilor, ci toți tinerii, toți aceia care îndrăgesc drumețiile. Iată ce ne-a îndemnat să inaugurăm noua rubrică a ziarului nostru: „Dictionar turistic”. În cadrul ei ne propunem să furnizăm cunoștințe utile tinerilor excursionsiști ca și organizatorilor drumeștilor, reguli și sfaturi practice privind organizarea, desfășurarea și valorificarea excursiilor. Și de asemenea, să răspundem tuturor întrebărilor cititorilor privind turismul.

Din capul locului organizatorii excursiilor trebuie să cunoască faptul că acestea au o sferă largă de cuprindere în funcție de diferitele genuri și de principalele lor caracteristici. Iată, după scopul lor ele se împart în: — excursii turistice în care principalul scop urmărit este recrearea participantilor și vizitarea, pe traseu, a unor obiective turistice;

— excursii dus-întors pe același drum;

— excursii în circuit în care itinerariul nu străbate de două ori același drum;

— excursii în formă de stea: se pleacă în diferite localități, locuri, zone se ajunge concomitent la același loc, la un anumit punct dinainte stabilit. Locul de întîlnire poate fi o cabană, un vîrf de munte, o stațiune balneoclimaterică, o cetate străveche, un muzeu sau un oraș ori un obiectiv industrial.

— Și modul în care se face cazarea creează categorii:

— excursii la baze turistice, în care cazarea se face în cabane, hoteluri, case de odihnă, internate, cămine studențești și chiar la cetățenii particulari.

— excursii cu corturi unde participanții își asigură singuri cazarea.

— În general excursiile sînt organizate pentru vizitarea anumitor obiective turistice și noimea de obiectiv turistic are un bogat și variat conținut.

— excursii de masă, ce se organizează de obicei la sfîrșitul săptămîinii sau cu ocazia unor aniversări, zile comemorative etc și care se încheie cu diferite festivități sau serbări cîmpenești. În cadrul acestora se vor desfășura competiții sportive, activități culturale și artistice, jocuri cu caracter distractiv etc.

— excursii de distanță distingînd:

— excursiile locale, organizate în împrejurimile imediate ale localităților de reședință, de obicei stîmbă și dominica.

— excursiile în regulă și cele interregionale.

Forma itinerariului de termină și ea clasificării

— excursii dus-întors pe același drum;

— excursii în circuit în care itinerariul nu străbate de două ori același drum;

— excursii în formă de stea: se pleacă în diferite localități, locuri, zone se ajunge concomitent la același loc, la un anumit punct dinainte stabilit. Locul de întîlnire poate fi o cabană, un vîrf de munte, o stațiune balneoclimaterică, o cetate străveche, un muzeu sau un oraș ori un obiectiv industrial.

— Și modul în care se face cazarea creează categorii:

— excursii la baze turistice, în care cazarea se face în cabane, hoteluri, case de od

ROMANȚA S- A TERMINAT... SPORT ACTUALITATEA MITING DE SOLIDARITATE CU LUPTA POPORULUI VIETNAMEZ

de Fănuș Neagu

Înainte de a trece la analiza antepublicității etapei a campaniei (tot mediatice și tot epuizate) a primului concurs s-a făcut o analiză preliminară a interesului public și al comunicării. Constatăm că U.C.F.S. prin eforturile organizatorilor de înaltă clasă de la Zürich au fost îndepărtați de la conducerea echipei naționale. Sperăm că măsura va fi dusă până la capăt, în sensul că nu se va admite acestor oameni să preia acum conducerea unor cluburi ca să le frască și pe acestea în a pas de pășăite. E de ajuns ca timp de cinci ani, ei au făcut ce au făcut din fotbalul nostru. A fost, în sfârșit, timpul să-și vadă de altele meșterii.

În vederea simbului de la U.C.F.S., care, pentru prima dată a fost chemat să se angajeze să-și exprime opiniile, toți vorbitorii — cu excepția lui Gheorghe Popescu, Ilie Oană și a doctorului N. Stănescu (Ștefan Covaci a optat pentru poziția neutră), care au continuat să prezinte această catastrofă drept un accident, o întâmplare nefastă, au demonstrat că eșecul de 1-7 nu a fost deloc neașteptat. Cauzele înfringerii — acestea dezonorante sînt mult mai adînci, ele tin de sistemul de lucru al federației pe o perioadă de ani, în primul rînd de ascunderea adevărului și înfrumusețarea realității. Multă nepermisiivitate de multă vreme, faptul prezidențial și oamenii din subordinea lui, inclusiv cei care de bună velle s-au înhamat să-l înșelărească, au făcut totul ca să înșelăm și de bună mînă pește realitatea submediceală a cluburilor noastre. Cel vinovat de căderea gravă a fotbalului nostru au fost împinși acolo unde e locul lor — și-și greu de imaginat că vor mai sui în fotoliile federației vreedată oameni puși pe căpătîșii — dar lucrurile trebuie lămpite și la capăt. Cel care are cîntar în stîna federației și au înțeles-o pe noi de mîrgărit, trebuie să plătească și ei. Ziariul „Scînteia”, în numărul său de duminică arată că revista „Fotbal”, în loc să se constituie într-un instrument de analiză a stărilor în fotbal, din această disciplină, s-a transformat brusc într-un raport de serenitate sub balcoanele federației. Perfect adevărat. Și trubadurul numărul 1 se cheamă Aurel Neagu (Dan Olteanu), redactor șef al publica-

ției respective. „Fotbal” împlineste un an de la apariție și în aceste 50 de săptămîni, cercetărilor colective, doar în săptămîna Creației, tovarășul Aurel Neagu nu și-a exercitat sub balcoanele federației, România pentru Gheorghe Popescu, Ion Băleșu. Dar și trecem la citire. După meciul cu Italia, pans cronicarului Aurel Neagu (alias Dan Olteanu) nota: „Înregistrăm cu satisfacție obșivul de astăzi rezentă (nu a noastră, a celorlalți croniciari) cum se va vedea din muștrărie, pe care ni le face susținătorul cu săi prietenii n. n.) a iubitorilor fotbalului de a aprecia înfrînările internaționale și evoluția jucătorilor nu numai prin prima rezoluție pur și simplu, ci și prin fatura jocului practicat de aceștia (a golului lui Mazzola n-a fost gol)”. În ajun de Anul Nou, tovarășul Aurel Neagu a trimis la mine această dorință ca să mă convingă să scriu un articol „bine simțit” despre fotbal și fotbalistii care s-au apărut în numărul festiv al revistei. L-am scris dar fiindcă articolul nu era pe linia dorită de federație și nici de domnia-sa, articolul n-a apărut niciodată în această revistă. Hai să zicem că m-a afectat pe mine această chestiune și de asta acconcesc colectiva. Ca să nu fiu bînuie de răfuială personală, voi aduce un alt exemplu. Scriitorul Constantin Chiriac, membru în Colegiul de redacție al revistei „Fotbal” a înaintat tovarășului Aurel Neagu, cu jumătate de an în urmă, un articol în care se exprima înfrîngerea că-n paginile revistei adevărurile se denatură și rezultatele obținute de naționala noastră sînt totdeauna împodobite cu toate florile pămîntului. Articolul, natural, n-a plăcut și a fost acuzat, n-a văzut lumina tiparului, s-a găsit abia acum. Revizita la citire. După meciul de la Paris, aceeași pană „sinceră” scrie: „Reținerile unei părți a presei, care de regulă s-a arătat foarte combativă ciad a fost vorba de înfrîngeri, nu pot ajuta echipa națională, după afirmată ca ceea ce Frății și Drida au fost norocoși la Paris, sint de-a dreptul uluitoare... Ciudată poziție!” (Ciudată era poziția noastră și nu a fostului prezidenție Gheorghe Popescu care își permitea să supervizeze pînă și Poșta-magazin ce apă-

Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice Fundulea, regiunea București. Se fac observații privind purtarea biologică a diferitelor soiuri de cereale. Foto: AGERPRES

Simbolic, delegația Ununii Tineretului celor ce Muncesc din R. D. Vietnam, care la invitația C.C. al U.T.C. întreprinde o vizită în țara noastră, a fost oaspetele tineretului din regiunea Iași. La Universitatea „A. I. Cuza”, membrii delegației au vizitat amfiteatru, săli de cursuri, laboratoare, s-au întâlnit cu cadre didactice, studenți și activiști ai U.T.C. și A.S. În cursul aceluiași zile, delegația a vizitat Complexul muzicistic de la Palatul Culturii. Boiceuca lui Creangă, Parcul „Copou”, obiective economice, sociale și culturale din orașul Iași și a fost primită la Comitetul regional Iași al P.C.R. de primul secretar, Mih Dobrescu. Pretutindeni, delegația a fost

AGENDA

Un mare număr de tineri — circa optzeci — am luat, în anul intrării în facultate, ceea ce în termeni nu prea fini, dar destul de exacti, se cheamă o „plasă” teribilă. Veniți din toate colțurile țării, modesti și simplici curiozitate ne determinaseră pe cei mai mulți, în acele prime zile de încheiere a colectivului, la o, să zicem, expectativă pe care azi să numim-o de bun augur pentru asemenea situații. Fiecare așteptam să-l vedem pe acela — cel mai bun — „leșind deasupra”, ca undelele. Și a ieșit. La prima adunare a organizației de tineret, unul dintre cei odăți cu toți admirații (atunci se intra și fără examene, pe baza unei diplome cu note mari) s-a ridicat și a spus în auzul tuturor cu o încredințată formidabilă următoarele cuvinte: „Tovarăși, cu sint hotărît să activez cu toate puterile mele!”. Fînd primul care avusese curajul afirmării, ne-am zis: ia-l omul. Și, ce mai, l-am ales secretarul organizației noastre. Peste o lună, la noua adunare, a luat cuvîntul (era în prezență) care se urca la catedra profesorilor și a spus iar, pentru toți: „Tovarăși, eu sint hotărît să activez cu toate puterile mele!”. În rest, din vorbele sale nu mai era nimic de reținut. E prima lună, ne-am zis, nu se cunoșc încă bine lucrurile. A doua lună,

AZI SE DESCHIDE CONGRESUL NAȚIONAL DE ENDOCRINOLOGIE

Începînd de astăzi, Bucureștii va găzdui una din cele mai prestigioase manifestări științifice ale anului: Congresul Național de Endocrinologie, întrunire științifică care va constitui o amplă trecere în revistă a realizărilor endocrinologice, o confruntare critică a rezultatelor științifice obținute în evoluția acestor importante discipline medicale în țara noastră. Sîtuindu-se prin realizările și preocupările ei la nivelul celor mai remarcabile rezultate obținute în domeniul endocrinologiei, continuarii al unor remarcabile tradiții, (legate în special de existența școlii întemeiate de acad. C. I. Parhon) specialiștii noștri s-au afirmat și se afirmă prin rezultatele excelente care au rezolvat probleme de prim ordin ale științei contemporane. Lucrările congresului se vor centra în jurul a două probleme fundamentale: 1) Structura și fiziologia glandei pineale (epifiza) și a substațiilor hormonale extrase și 2) fiziologia bolii bushing (glandă legată direct de funcția hipotalamusului corticosuprarenale și a acționării hormonilor secretați de aceasta) — probleme de stringență actualitate în endocrinologie. Tematica congresului, remarcabilele tradiții ale endocrinologiei românești, au trezit un larg ecou peste hotarele țării. 120 de specialiști din mari centre științifice ale lumii, și-au exprimat dorința de a participa prin comunicări și corapoarte la lucrările congresului. Înteressant este faptul că la 2 iunie, ultima zi a acestei întruniri științifice va avea loc o masă rotundă cu participarea oamenilor de știință români și străini în vederea stabilirii unei terminologii uniforme comune în privința glandei pineale, terminologia imperios cerută de rapidă dezvoltare a cercetărilor în această direcție. Reprezentînd prima manifestare științifică națională în acest domeniu, congresul va corola o îndelungată și temeinică activitate pusă în slujba științei, în slujba apărării sănătății oamenilor. TR. POTERAȘ

PE CINE NU-L TAIE CAPUL...

Însă, — la fel; a trela, iar. Intrasem la gînduri. Ce s-o fi întîmplînd? Am fi dorit să-l cercetăm mai de-a-proape, dar el alucea oficios pe lângă noi („cu tremur, tovarășe!”). Și, ca în povestea aceea a lui Scedrin cu eroul care promisesse că-l va ajuta pe niste nevolicni să scape de necazuri după ce va trage un pul de somn (lii așteptaseră mulțimi vreme îndelungată nerăzîndu-și, pentru ca abia într-un tîrziu să-și dea seama că murise de mult), examenele din prima sesiune ne-au dat dezlegarea. Alesul nostru era, nu mort, dar — prost! Prost cu caru... prost ca noaptea... doamne ce prost! Întîmplarea, reactualizată mental de unele măsuri pentru aplicarea principiului „om potrivit la locul potrivit”, mă determină să pun problema prostilor și a prostiei... în zilele noastre (la nu se știe, fiindcă, vorba unor expresii din secolul al XVIII-lea, destinația, o vreme, a existat (măcar pentru unii) credința că dacă se trece de la o societate bazată pe inegalități sociale la o societate dreaptă pentru toți, dacă nu se mai face deosebire între drepturile unuia și ale altuia, atunci, automat, nu se mai cere să se facă distincție clară și între capacități și incapacități, de parcă s-ar fi hotărît toate mamele să nască, dintr-o dată, numai genii, iar cei care în școala rămaseră ani de zile repetenți fiindcă nu-l ducea capul să învețe ei fac 1-1 deveneau egali matematicianului Țițica. În unele locuri lucrurile merseră pînă acolo încît se găseau și argumente. Odată, asistînd la analiza activității unui responsabil cu o mică unitate despre care și soferul spunea că „pică mămăliga pe el și moare” (de prost), am văzut pe cineva ridicîndu-se — bătos și grav — bîgîndu-l sub aripă: „Tovarăși, tovarășul e un tovarăș decu-n nostru...”. Și l-a menținut acolo ca și cînd, vezi tu, altul, destinația, n-a fi fost tot de-al lor! O umare și mai de neînțeles a aceleiași mentalități se citește într-o lozină lansată, cîndva, în școli: TOTI elevii sînt la note de 7 în sus! Dacă ar fi vorba de un frumzuc ideal, da. Dar, practic ori ne batem joc de adevăr făcînd din prosti deștepti, dîndu-le note pe care nu le meriță (și cam așa se întîmplă fiindcă, spre nefericire, sint și destule capete pe care, cum zice românul „nu le ține mîna”, se le-ai face), ori ne jucăm cu vorbele, oameni mari ce ne aflăm!

EUGEN FLORESCU

PE SCURT

• După șase runde în turneul internațional feminin de șah de la Kiev, conduce maestra română Alexandra Nicolau cu patru puncte și o partidă decisivă. • Proba de 400 m garduri din cadrul „Dinamoviadului” de atletism de la Postdam a fost cîștigată de sportivul român Valeriu Jurcă cu timpul de 52”.

ROMANȚA S-A TERMINAT...

Înainte de a trece la analiza antepublicității etapei a campaniei (tot mediatice și tot epuizate) a primului concurs s-a făcut o analiză preliminară a interesului public și al comunicării. Constatăm că U.C.F.S. prin eforturile organizatorilor de înaltă clasă de la Zürich au fost îndepărtați de la conducerea echipei naționale. Sperăm că măsura va fi dusă până la capăt, în sensul că nu se va admite acestor oameni să preia acum conducerea unor cluburi ca să le frască și pe acestea în a pas de pășăite. E de ajuns ca timp de cinci ani, ei au făcut ce au făcut din fotbalul nostru. A fost, în sfârșit, timpul să-și vadă de altele meșterii.

A FI CAMPION...

le-au trăit simbului și duminică componenții echipei de handbal masculin Steaua-București și fetele din echipa de handbal a clubului Rapid, care au cîștigat titlurile de campioane republicane. Succesul colegilor lui Gruia, Oțelea și Iacob este remarcabil înzind cont de valoarea echipei cu care și-au disputat înțietatea de-a lungul celor 18 etape: Dinamo-București ani la rînd campionă republicană din formația căreia fac parte Mozer, Costache și Ilie. Învingătoare la Steaua București, o echipă tină-ră, cu jucători valoroși. Dar cîștigarea titlului are o dublă valoare și semnificație: el vine după ce echipele de baschet și volei masculin ale clubului Steaua și-au adjudecat, de asemenea, titlurile de campioane republicane și întrecerile și strul de succese pe care tinerii sportivi stellști le închină aniversării a 20 de ani de la înființarea puternicului club bucureștean. Apoi aceste formații au mindria să reprezinte țara în vitorale competiții continentale cum ar fi „cupete” campionilor europeni. În felul acesta culorile clubului lor vor deveni și culorile patriei.

Echipa „Steaua” compoană la handbal

PÎNĂ CÎND VOR EXPERIMENTA CABINETELE DE ORIENTARE PROFESIONALĂ ?

(Urmare din pag. 1) de interesul și aplicațiile tinerilor pentru o meserie ori alta. Nici în ceea ce privește responsabilitățile factorilor în seama cărora cade orientarea profesională nu se pot stabili graniți distincte; atît școala cit și familia sint deopotrivă interesate și responsabile de o justă orientare către profesia de tinerilor. Școala și familia au însă nevoie de un solid suport științific, și aici trebuie să se facă de acum sîmț rodnic cercetărilor pedagogice și psihologice: autoritate și recomandate de Ministerul Învățămîntului, criteriile și metodele științifice de orientare școlară și profesională sînt devină și ele etaloane de lucru, la îndemîna familiei și a cadrelor didactice. Existența unor cabinete de îndrumare profesională care să adreseze atît elevilor cit și părinților, a unor psihologi antrenate și specializați în această problemă, apariția unor lucrări metodice, de propagandă, a unor monografii pentru o gamă mare de profesii — destinate atît școlilor cit și părinților — ar constitui un prim pas pe calea împărțirii unui caracter științific-orientării profesionale a tineretului generații. La rîndul lor, institu-

SCUZELE VOR FOLOSI LA IRIGAȚII ?

(Urmare din pag. 1) om al legii. Judecace și urma să condamnă un grup de 7 sclerați, care într-o noapte au atacat la drumul mare o tinătră satul apropiat care se întorcea acasă. Fapta lor atrîna de telerul justitiei 7 ani de detenție. Erau vinovații toți în aceeași măsură, urmau să-și ispășească toți la fel urmarea necugetării. Și totuși, unul din ei, năpîdit de „dragoste și stîmă (în fond de lașitate), pentru cea pe care mai înainte cu citeva săptămîni o batjocorise holăstrăge și reușese să se însoare cu ea. A scăpat de pedeapsă. Iată încă „unul” gata să întemeieze o familie, încă unul care a trecut în rîndul oamenilor. Istoria lui a fost uitaată. Dar cine gîzează pentru atîtudinea lui de viitor, care se cere a fi civilizată și omenescă, în rîndul aceluia unde nejustificat s-a strecurat ? Se pare că aici, în aceste cazuri, atîtudinea fermă și critică a opiniei publice se cere a interveni cu promptitudine și mai multă eficiență, cu atît mai mult cu cît acești indivizi reușesc să scape încă legal de sub controlul bunului simț al datorilor cetățenești și omenesci !

OPRIȚI FAMILISTUL AMATOR

(Urmare din pag. 1) rîu, ne întrebăm, care este „zestrea morală” cu care intră în viață tinerii de felul elevii M.M. de pe urma „prieteniei” cu o asemenea individ ? Și tot aici îmi amintesc un fapt, similar în semnificația lui cu cel de mai sus, relatat de un

unității. Tovarășul D. Lăcătușu, prezidenție cooperativei agricole din Mogoșești, se declara multumit că săpăturile la canale s-au terminat și că pînă la 15 mai (exact o săptămîină de la data cînd am avut convocarea cu dînsul) sistemul de irigații al cooperativei va fi inaugurat. Pe ce s-a bazat această convingere dacă nu se executase nici unul din cele 6 podete și 11 stăvile, iar lucrările de mîrire ale bazinului de acumulare nici nu au început încă; dacă din cei 42 m. de balast necesar s-au transportat numai 14 m; dacă din necesarul de 8 aspersoare cooperatice au fost doar 3, iar comenzilor făcute din 1966 încă nu li s-a dat nici un răspuns și nici nu

trațe vor mai bălți mult, se vor putea auzi în curînd cîntînd brotăceii. Situația amenajărilor pentru irigații din cadrul cooperativei agricole Motca, Cristești și Miroslăvești fiindu-ne prezentată la Uniunea raională Pașcani a cooperativei agricole ca o problemă dificilă, aflată în mod deosebit în atenția secției de irigații a uniunii (conștient de lipsurile serioase care o caracterizează) ne-am așteptat să o găsim modificată în mod substanțial de la zi la zi. Schimbări preză vizibile însă nu s-au produs nici pînă acum. Intrizările mari în turmatul dalelor, necesare captării canalelor, periclitază mai mult ca orîndea starea de funcționare a sistemului. Am văzut citiva sute de metri de canal în care ploile demonstraseră deja ceea ce pot face atunci cînd e vorba de maluri nisipoase, și mai ales cit de practicabile sînt aceste canale executate, zice-se, sub supravegherea atentă a specialiștilor. „N-avem oameni cu care să mai lucrăm; forțele noastre sint în întregime antrenate în campanie. Organizațiile de bază U.T.C., comitetul rațional al U.T.C. nu au adus contribuția pe care au promis-o și pe care am așteptat-o. N-au făcut nimic.” Este criticabilă, într-adevăr, lipsa de colaborare dintre comitetul rațional al U.T.C. și conducerea uniunii cooperatice. Dar, afirmația tovarășului prezidenție nu este fondată. Comitetul rațional Pașcani al U.T.C. urmărește, cu minuțiozitate aproape, meritul lucrărilor. Situațiile operați-

VASILE CĂBULEA

ve primite de uniunea raională a cooperativei agricole sint analizate și dezbătute și în cadrul comitetului raional al U.T.C. Aceste dezbateri s-au concretizat în măsuri imediate și în citeva acțiuni fructificabile destul de frumos. Sondajele făcute în teren demonstrează eficacitatea acestora. Conducerea Uniunii raionale a cooperativei agricole de producție este, însă, în totală neconștință de cauză: nu s-a gîndit niciodată să ceară ajutor organizației de tineret. Mai mult chiar, atunci cînd unele comitee comunale ale U.T.C. au încercat să întreprindă cite ceva, consiliile de conducere ale cooperativei agricole le-au tratat cu indiferență. De altfel, chiar pe tovarășul prezidenție al Uniunii raionale numai întrebarea noastră l-a făcut să-și aducă aminte de organizația de tineret: „Criticăți-i, n-au făcut nimic niciodată”; de ce să fim criticiți numai noi !

În ceea ce privește contribuția organizațiilor U.T.C. la aceste lucrări, problema se pune altfel. Nu este vorba de o lipsă de receptivitate a acestora, ci de faptul că aveau datoria și posibilitatea de a realiza mai mult. Invitația pe care o adresăm atît Uniunii raionale a cooperativei agricole, cit și comitetului raional al U.T.C., nu poate suna decît astfel: reflectați cît mai obiectiv și mai ales treceți cît mai repede la acțiuni concrete. Culturile nu-și vor potoli în nici un caz setea, ascunzîndu-se la umbra deficiențelor, întreprințu-tă, ucrum, și de asemenea sterile parlamentări.

Reuniunea de la Roma

Ieri s-a deschis la Roma Conferința „la nivel înalt” a țărilor membre ale Comunității Economice Europene. Președintele Italiei, Giuseppe Saragat, președintele Franței, de Gaulle, împreună cu prim-ministrul și ministrul de externe ai țărilor membre — (Republica Federală a Germaniei, Belgia, Olanda, Luxemburg, Franța și Italia) au participat la ceremonia oficială consacrată împlinirii a zece ani de la semnarea tratatelor de la Roma — care au pus bazele (la 25 martie 1957) Pieței comune și Euratomului.

Convorbirile și tratativele propriu-zise încep astăzi dimineață în „Sala conferințelor internaționale” de la Palatul Farnesina, cind delegațiile țărilor membre — alcătuite din câte opt persoane — vor analiza problema „relansării unificării politice a micii Europe”, fuzionarea executivelor celor trei organisme economice vest-europene, candidatura Marii Britanii la Piața comună, precum și stabilirea unui nou președinte al Comisiei Executive a Pieței comune în locul prof. Hallstein. Observatori politici de la Roma vorbesc tot mai insistent și de posibilitatea ca participanții la conferință să analizeze principalele probleme internaționale — războiul din Vietnam și situația din Orientul Mijlociu.

La Roma s-au făcut precizări organizatorice și politice deosebite pentru ca „al vertice european” (conferința europeană la „nivel înalt”) cum o denumesc italienii, să înfățișeze o parte din numeroasele probleme cu aspect de criză, care au făcut ca din 1961 să nu mai aibă loc un dialog la „nivel înalt” între „cei șase”.

„Operația Jaguar”

Sub titlul „Jaguarul se pregătește de salt”, ziarul mexican „EL SIEMPRE” publică un articol în care arată că rețeaua de baze militare ale S.U.A. în America Latină reprezintă un pericol pentru populațiile acestor țări. „Vechea și compromisa politică nord-americană a „marii bite” s-a completat acum cu caracteristici și mai periculoase, transformându-se în „mareă bită atomică”. Ziarul trece în revistă bazele americane din America de sud. În Paraguay, în zona Marschal Estigarribia din departamentul Bouqueron, Statele Unite au construit o bază militară pentru lansarea rachetelor.

În Brazilia, datorită bunăvoiei autorităților militare, Pentagonul și-a largit considerabil rețeaua de baze militare de pe litoralul Oceanului Atlantic. Ziarul „El Siempre” menționează că baza „Barra do Inferno” din apropiere de localitatea Natal, este înzestrată cu rachete intercontinentale.

În Argentina, Statele Unite modernizează baza de rachete din zona Chemical. Pentru nimeni nu este un secret, continuă ziarul, că zona Canalului Panama, care se află sub controlul Statelor Unite a devenit un uriaș depozit de muniții. Acolo funcționează numeroase școli militare și au fost construite baze militare marine pentru intrarea navelor și a submarinelor militare americane. La Albruc Field a fost înființată o școală specială de aciație. Potrivit informațiilor apărute în presa latino-americană, Statele Unite pun în aplicare în Panama planul cunoscut sub denumirea codificată: „Jaguar”. El constă în construirea pe litoralul Oceanului Pacific al statului Panama a unui număr de 20 de baze de rachete. S.U.A. au, de asemenea, puncte de sprijin în insulele Jamaica, Trinidad, Saint Louis, Antigua și Bermuda. De asemenea, Pentagonul nu a renunțat la baza de la Guantanamo (Cuba). Aici, se găsesc nave de război, bombardiere și avioane de vânătoare, rachete „sol-sol” și „sol-aer”, precum și întregi contingente ale infanteriei marine americane. În zona muntoasă Sierra del Macarena (Columbia) se află o bază militară secretă nord-americană. Despre această „senzatională” descoperire s-a anunțat la postul de radio columbian. S-a menționat că toate instalațiile acestei baze secrete și aparatele de radiolocație au fost instalate în zona Macarena fără permisiunea parlamentului columbian.

Micro organisme pe Marte?

OMUL de gălăție sovietic Al. Imshenki consideră că în condițiile planetei Marte pot exista și se pot înmulți micro-organisme analoge cu unele specii terestre. Nici absența oxigenului și nici variațiile de temperatură nu pot limita viața lor. Savantul consideră că un factor inhibitor l-ar putea constitui doar o cantitate insuficientă de apă în sol. Pe acest temei, el înclină să considere că condițiile din deșerturi se apropie cel mai mult de cele de pe Marte. Concluziile referitoare la posibilitatea existenței unei vieți microbiene pe Marte au fost făcute de savanți pe baza experimentelor și observațiilor efectuate cu ajutorul camerei speciale „Marte artificială” cu care nu s-a fost imitată condițiile de pe această planetă.

R.S.F. IUGOSLAVIA. Piața Marx-Engels din centrul Belgradului

PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

● INTR-UN comunicat al Partidului Z.A.N.U. (organizație politică a populației negre din Rhodesia, interzisă de guvernul rasist de la Salisbury) publicat în capitala Zambiei, Lusaka, se arată că elementele patriote rhodesiene și-au intensificat acțiunile împotriva autorităților. În cursul unei lupte violente în apropiere de localitatea Karoi, se specifică în comunicat, patrioții din Z.A.N.U. au provocat pierderi importante unităților de poliție ale guvernului. Pentru a ascunde populației țării intensificarea acțiunilor armate ale organizațiilor politice ilegale, autoritățile de la Salisbury comunicaseră că lupta de la Karoi a fost un simplu „incident”.

● LA ALGER s-au încheiat duminică seara lucrările seminarului Socialismul în lumea arabă. În care au participat 25 de delegați. Liderii mișcărilor socialiste din 12 țări arabe, precum și numeroși observatori. Din România au participat în calitate de observatori Constantin Vasiliu, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R. și Gh. Badrus, redactor șef adjunct al ziarului „Scintila”.

● LA INVITATIA Consiliului Național al Frontului popular patriotic din Ungaria, la Budapesta a sosit o delegație a Frontului Patriei din R. D. Vietnam condusă de Nguyen Thi Liu, secretar general adjunct al Frontului și o delegație a Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud în frunte cu Nguyen Van Than, membru al Comitetului Central al Federației sindicatelor pentru eliberarea Vietnamului de sud.

● PARLAMENTUL sud-african a adoptat duminică la prima citire un nou proiect de lege îndreptat împotriva populației de culoare. Denumită „Legea pentru activitate subversivă”, aceasta prevede aplicarea unor pedepse aspre, mergând pînă la cea capitală, pentru orice acțiune considerată primejdioasă pentru rasații sud-africani. De menționat, adaugă corespondentul agenției REUTER, că proiectul a fost inițiat în urma unor puternice incidente care au avut loc în ultimul timp în Africa de Sud-Vest, teritoriul administrat de Republica Sud-Africană între membrii organizației de eliberare și poliția rasistă sud-africană.

În Franța continuă să se desfășoare demonstrații și „mășuri ale păcii” în cadrul cărora populația își exprimă protestul împotriva agresiunii americane în Vietnam. În fotografie: aspect de la o astfel de demonstrație, care a avut loc la Mont Rouge (o suburbie a Parisului)

● UN NOU incendiu uriaș a izbucnit duminică în capitala Belgiei. El s-a răspândit pe o regiune întinsă de la periferiile Bruxellesului, cuprinzând fabrici și cartiere vechi de locuințe. Incendiuul ar fi izbucnit la un depozit folosit de Opera „Theatre Royal de la Monnaie” pentru depozitarea de decoruri și accesorii.

Referendumul din Australia

După cum s-a mai anunțat, în Australia s-a ținut simbatic un referendum în scopul adoptării unor amendamente la constituția țării — unul privind anularea a două articole constituționale discriminatorii pentru aborigeni și un altul privitor la mărirea numărului de mandate din Camera Reprezentanților a Parlamentului australian. Potrivit ultimelor rezultate, circa 95 la sută din populația Australiei a votat în favoarea înlăturării a două paragrafe constituționale, dintre care primul excludea populația aborigenă din statisticile de re-

consământ, și al doilea permitea guvernului federal australian să emită legi speciale în legătură cu persoanele de orice rasă „în afară de aborigeni”. Aborigenii, reprezentând în prezent o parte redusă a populației, sînt urmașii vechilor populații indigene care au locuit Australia înainte de colonizarea europeană.

Cu o amabilitate rară, însuși profesorul Herman Kahn a ținut să ofere corespondentului ziarului elvețian amănunte despre rezultatele studiilor efectuate. El îi consolează pe europeni că „Europa este un obiectiv mediu în ce privește consecințele unui război atomic. Numărul morților n-ar depăși trei sferturi din populația continentului”. Statele Unite, perorează acest tributar al morții atomice „sînt un obiectiv maxim în privința consecințelor războiului atomic. Ar fi înregistrat circa 160 milioane de morți, adică nouă persoane din zece”.

Acosta aduce a demență, pare a fi produsul unui creier bolnav. Avem totuși, din nefericire, de-a face cu o foarte lucidă și precisă încercare de a fundamenta „științific” aventura unui război atomic. Herman Kahn nu e un psihopat ci unul din consilierii oficiali ai Pentagonului. Institutul Hudson nu este un ospiciu ci o instituție care menține legături foarte precise cu diferite foruri militare americane. Teoriile „științifice” promovate la Hudson se acordă perfect, după cum vedem, cu diferitele variante de „război atomic total” cărora le fac reclamă mulți generali ai lui U. S. Army.

Activitatea trubadurilor americane și dezastriului atomic sînt un sentiment de indignare. Omenirea dorește nu megamorți ci mega-prosperitate, năzuiește și luptă pentru ca ziua de mîine să fie mai frumoasă și mai plină de bușug și împliniri decît cea de azi. Pe toate meridianele oamenilor sînt manifestă dorința și hotărîrea de a obține ca stocurile de arme nucleare să fie lichidate iar atomul să fie pus în slujba progresului și fericirii umanității. Aceasta aduce a demență, pare a fi produsul unui creier bolnav. Avem totuși, din nefericire, de-a face cu o foarte lucidă și precisă încercare de a fundamenta „științific” aventura unui război atomic. Herman Kahn nu e un psihopat ci unul din consilierii oficiali ai Pentagonului. Institutul Hudson nu este un ospiciu ci o instituție care menține legături foarte precise cu diferite foruri militare americane. Teoriile „științifice” promovate la Hudson se acordă perfect, după cum vedem, cu diferitele variante de „război atomic total” cărora le fac reclamă mulți generali ai lui U. S. Army.

Ministrul de externe al României la Singapore

SINGAPORE 29. — Trîmșul special Agerpres. Florea Timu, transmite: Ministrul Afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, aflat într-o vizită oficială în Singapore, a avut duminică o întrevedere cu președintele acestei țări, Yusof Ben Ishak. În aceeași zi, ministrul de externe român a avut convorbiri cu ministrul de externe al Republicii Singapore, Rajaratnam Sinnathambi, în legătură cu probleme privind relațiile dintre cele două țări, precum și unele aspecte ale situației internaționale.

În continuarea vizitei, Corneliu Mănescu, a avut o întrevedere cu ministrul de finanțe, Lin Kim San.

Poverile economiei britanice

Dintr-un editorial al ziarului TIMES se desprind câteva fenomene semnificative pentru actualitatea britanică: „Ca urmare a măsurilor luate de Wilson la 20 iulie anul trecut (se vorbește de măsurile de austeritate) producția a stagnat din septembrie, somajul a crescut continuu de la 1,5 la actualul de 2,3 la sută. Producția națională înregistrează o scădere de un miliard de lire, în comparație cu anul trecut. Deste 600 milioane lire de muncă productivă au fost înșelate din septembrie și pierderile totale din producție ale ultimelor 12 luni reprezintă 1,5 miliarde lire”. Criticile exprimate la adresa partidului laburist au căpătat un caracter complex: nu mai o critică la măsură sau alta a guvernului britanic, ci ansamblul politicii economice interne, ineficiența conducerii economice și, privind în perspectivă, rețuile economice externe pe care Anglia ar urma să le promoveze în cazul în care și se vor deschide porțile Pieței comune. Intensificarea tendințelor critice la adresa politicii guvernamentale s-a ilustrat în desfășurarea conferinței

anuale de la Brighton a sindicatului salariaților de la tribuna careia Wilson a solicitat sprijin în aplicarea măsurilor economice luate de guvern. Delegații celor 260 de miș. membri ai sindicatului s-au pronunțat, cu o îndârjire la care poate premierul Wilson nu se aștepta, împotriva politicii de înghețare a salariilor și pentru reducerea cheltuielilor guvernamentale. Rezoluția lor cuprinde revendicări și contramăsuri la măsurile guvernului britanic care, după cum se știe, au fost urmate de scăderea nivelului de trai și de creșterea numărului de șomeri. Rezoluția conferinței acestui sindicat oglindește o situație pe care guvernul britanic nu poate să o ignore: neîncrederea în politica prezentă și în planurile de perspectivă ale partidului laburist cuprins pături tot mai largi ale opiniei publice. În acest sens Frank Aitken, reprezentant al aripii laburiste de stînga, atrage atenția la un miting al adeptilor partidului laburist asupra opoziției masive pe care guvernul va risca s-o întâmpine la conferința partidului laburist dacă nu va da o nouă ori-

entare cursului politicii sale interne și externe. Măsurile pe care tot mai mulți comentatori și străini le socotesc necesare și inerente pentru ca guvernul laburist să-și recâștige ceva din popularitatea sa privesc renunțarea la înghețarea salariilor și preturilor. Temerile englezului de rînd sînt justificate de greutățile pe care el le întâmpină zi de zi. Nivelul somajului la începutul lunii mai bate recordul ultimilor cinci ani. 581.165 de șomeri reprezintă 2,3 procente din populația aptă de muncă și aceasta în plin sezon productiv: dintre aceștia, potrivit statisticilor întocmite, 60.000 sînt tineri care nu au avut o muncă temporară sau care au absolvit o școală. Optimismul degajat din unele declarații guvernamentale în care se sugera posibilitatea scăderii numărului șomerilor prin creșterea producției cu 3 la sută este infirmată de fapte. Din produsul național cheltuielile guvernamentale și personale se ridică la 81,2 la sută restul fiind evident insuficient pentru largirea satisfăcătoare a producției.

Actualul echilibru

al lirei sterline nu poate fi chează în următoarele perspective financiare. Creșterea cu 5—6 la sută a importului și numai cu 4—5 a exportului evidenciază o balanță de plăți cam fragilă. Stabilitatea ei ar putea fi amenințată de obligațiile pe care ar trebui să și le asume Anglia o dată cu intrarea în C.E.E.; doavada o fac milioanele de lire sterline care vor iesi din țară: 385 milioane vor fi rambursate cu mult înainte de termenul Fondului Monetar Internațional pentru ca „cei șase” să nu considere un impediment al aderării Angliei necmai datoriri contractate de ea în străinătate. Pe de altă parte se apreciază că peste 500 de milioane vor fi împrumutate de „fondul comun” al C.E.E. Iar, în noile condiții, echilibrarea balanței de plăți — explicația TIMES — va fi dificilă prin intermediul creșterii exportului deoarece industriile britanice vor fi aprig concurate în țară și pe piețele străine de produsele noilor ei parteneri.

Omni simplu din Anglia privesc, de aceea, cu justificată neliniște către ziua de mîine...

DOINA TOPOR

Evenimentele din Orientul Apropiat

NEW YORK. — La cererea Republicii Arabe Unite, Consiliul de Securitate a fost convocat ieri pentru a discuta situația din Orientul Mijlociu și raportul lui U Thant privind convorbirile pe care le-a avut la Cairo. Săptămîna trecută, această problemă a mai făcut obiectul dezbaterilor în Consiliul

de Securitate, dar nu s-a ajuns la nici un rezultat concret. Pe de altă parte, la Națiunile Unite s-a anunțat că în conformitate cu cererea R.A.U., secretar general al O.N.U., U Thant, a ordonat evacuarea contingentului canadian de pe teritoriul egiptean. Totodată, generalul Rikhye, comandantul forțelor O.N.U. în Orientul Mijlociu, a remis lui U. Thant un mesaj cuprinzînd un plan de evacuare a trupelor O.N.U. care, potrivit unor surse bine informate, se va încheia la sfîrșitul săptămîinii viitoare.

DAMASC — Potrivit postului de radio Damasc, între Siria și Irak a intervenit un acord privind coordonarea acțiunilor armatelor celor două țări. Ministrul srian al informațiilor a informat că unități ale armatei irakiene, sosită în Siria au ocupat pozițiile care le-au fost destinate.

TEL AVIV. — Un purtător de cuvînt al armatei izraeliene a declarat că duminică dimineața au fost reținuți cinci militari egipteni, care pătrunseseră cu o mașină pe teritoriul Izraelului. Nici un schimb de focuri nu s-a produs în momentul arestării militarilor egipteni, menționează agenția FRANCE PRESSE, citind surse din Tel Aviv.

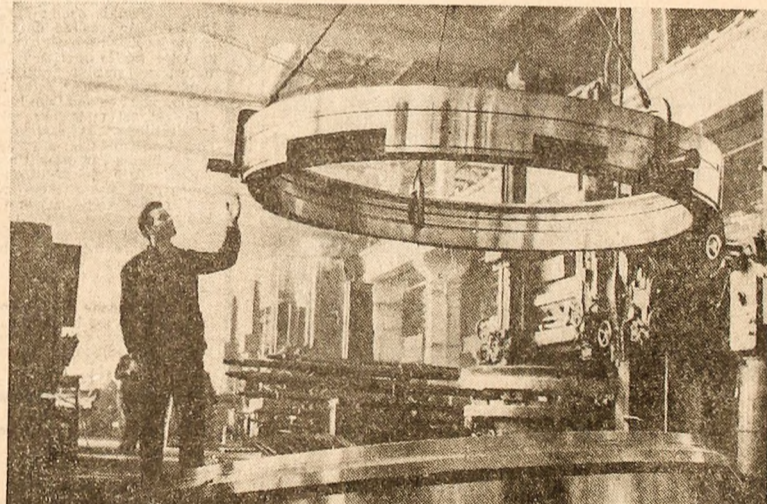
CAIRO. — Guvernul R.A.U. a informat duminică seara pe generalul Odd Bull, comandantul misiunii O.N.U. de supraveghere a armistițiului în regiunea Gaza, că este necesar ca cei cinci militari egipteni, areștați duminică de o patrulă izraeliană pe teritoriul Izraelului să fie eliberați și repatriați. Un purtător de cuvînt al forțelor armate ale R.A.U. a declarat că una din patrulile egiptene de recunoaștere pare să fi avansat în interiorul unei regiuni unde erau concentrate forțe armate inamice.

CAIRO. — Președintele Johnson a adresat un mesaj guvernului R.A.U. cerîndu-i să se abțină de la orice acțiune militară ofensivă împotriva Izraelului, care ar putea duce la o situație gravă în această parte a lumii, anunță cotidianul „AL AHRAM”. Ziarul menționează că mesajul președintelui american a fost remis ambasadorului R.A.U. la Washington, după înțelegerea pe care secretarul de stat al S.U.A., Dean Rusk, a avut-o cu ministrul de externe al Izraelului, Abba Eban.

DAMASC. — Postul de radio Damasc a anunțat că președintele Republicii Arabe Yemen, Sallal, sprijină fără rezerve Siria în actuala situație din Orientul Mijlociu și Apropiat. Același post de radio a comunicat că poziția președintelui Sallal a fost exprimată într-un mesaj adresat sefului statului srian, Atassi, prin intermediul ministrului Afacerilor externe al Yemenului, Abdel Aziz Salam, care a sosit la Damasc.

În cantonul Schaffhausen a avut loc un referendum care urma să stabilească dacă femeile de aici vor primi drepturile electorale. La referendum au participat numai bărbații. Propunerea ca femeile să li se acorde drept de vot a fost respinsă, deoarece 8.999 din totalul de 15.248 de alegători au votat împotriva.

După cum se știe, femeile din Elveția nu pot fi alese în parlamentul țării, și numai în trei cantone ale Elveției din cele 22 femeile au dreptul de a alege sau a fi alese în organele conducerii locale.

O instituție sinistră

O vilă elegantă, singurată, înconjurată de un parc, la 15 kilometri de New York. Pe unul din cei doi piloni de zid ce străjuesc poarta principală, o inscripție discretă, gravată în placa de marmură, informează: „Institutul de cercetări științifice Hudson”. Nimeni nu indică vreun amănunt neobișnuit. Și totuși mica vilă adăpostește una din cele mai sinistre instituții existente pe Terra în anul de grație 1967.

Corespondentul la Washington al ziarului NEUE ZÜRCHER ZEITUNG care a vizitat Institutul Hudson descrie succint dar foarte exact cam ce fel de cercetări se desfășoară acolo: „Am fost informat că 120 de specialiști studiază aici, sub conducerea profesorului Herman Kahn războiul mondial cu folosirea bombelor cu hidrogen. Cîți oameni trebuie să plară? Ce soartă îi așteaptă pe supraviețuitori? Toate

de morți. Înarmați cu calculatoare ultramoderne, domni din vila singulară de lângă New York socotesc cu minuțiozitate cite sute de milioane de oameni trebuie să moară în cutare sau cutare variantă de război nuclear.

Cu o amabilitate rară, însuși profesorul Herman Kahn a ținut să ofere corespondentului ziarului elvețian amănunte despre rezultatele studiilor efectuate. El îi consolează pe europeni că „Europa este un obiectiv mediu în ce privește consecințele unui război atomic. Numărul morților n-ar depăși trei sferturi din populația continentului”. Statele Unite, perorează acest tributar al morții atomice „sînt un obiectiv maxim în privința consecințelor războiului atomic. Ar fi înregistrat circa 160 milioane de morți, adică nouă persoane din zece”.

Acosta aduce a demență, pare a fi produsul unui creier bolnav. Avem totuși, din nefericire, de-a face cu o foarte lucidă și precisă încercare de a fundamenta „științific” aventura unui război atomic. Herman Kahn nu e un psihopat ci unul din consilierii oficiali ai Pentagonului. Institutul Hudson nu este un ospiciu ci o instituție care menține legături foarte precise cu diferite foruri militare americane. Teoriile „științifice” promovate la Hudson se acordă perfect, după cum vedem, cu diferitele variante de „război atomic total” cărora le fac reclamă mulți generali ai lui U. S. Army.

U.R.S.S.: Secția de asamblare de mașini „I Mai” din orașul Kirov

Congresul Ligii tineretului comunist din Anglia

LONDRA 29 (Agerpres). — La Skegness, s-au încheiat lucrările celui de-al 26-lea Congres al Ligii tineretului comunist din Anglia.

În rezoluția pe marginea problemelor de politică externă adoptată la Congres, participanții au condamnat agresiunea S.U.A. în Vietnam și au cerut încetarea imediată a bombardamentelor americane asupra Republicii Democrate Vietnam. Totodată rezoluția cheamă guvernul britanic să se desolidarizeze de politica S.U.A. în Asia de sud-est.

Congresul a cerut, de asemenea, retragerea trupelor americane și a altor trupe străine din Anglia și lichidarea bazelor militare străine din țară.

E. R.